

ACCIÓ CATALANA

PUBLICACIÓ SETMANAL

Redacció i administració: Trafalgar, 14. - Barcelona.

AMB EL COR ENCÈS

Aquest recobriment del sentit de Pàtria catalana, aquest neguit desvetllat en els millors d'adquirir la plenitud de Catalunya, renova en molts de catalans allunyats anys ha del rengles militants del catalanisme, la seva fe en els destins de la Nació.

Aquelles joventuts de vint anys, de trenta anys enrera qui havien encès llur cor amb la flama divina de l'amor a Catalunya; aquells ancians qui havien viscut el naixement de la idea de Pàtria entre nosaltres, han passat durant alguns anys la més dolorosa de les crisis: la de l'amor perdut, la de l'amor que no pren, la de la flama que es retorça damunt seu en giragones inútils, perquè l'ambient no és "combustible". L'amor a Catalunya, inicial, els somnis d'adolescència, bells en llur magnífica idealitat, exemplars en llur generós desprendiment, dugueren a aquells qui n'havien estat posseïts a aquell estat letàrgic que segueix a un pesombre dolorós.

Tota una generació de cinquanta anys, sacrificada en el seu daler més noble: tota una idealitat feta parracs i hissada dalt d'una canya per aviar coloms. Cinquanta anys de cremar per Catalunya, tanmateix ni les cendres resten per ventar. I, amb tot, certs fets que avui veiem, casos individuals diríeu viscuts, gestes que ens conten,

anècdotes que llegim, ens permeten de assegurar que les cendres no eren del cor, sino que el cobrien: sota la pols freda, un batec càllid persisteix i la flama morta espera només el buf propici per cremar novament i propagar-se.

Amb el cor encès tal com el de les antigues joventuts en juramentat-se davant la imatge de la Pàtria per a exaltar-la i alliberar-la, les més novelles joventuts d'avui es juramenten. Amb el cor encès les joventuts que foren, el ancians que ens encomanaven llur ideal sagrat, renovent davant aquella mateixa imatge el jurament incomplert sacrilègicament per la traïció de alguns, la perfídia de molts i la dessídia de tots.

Amb el cor encès, veterans i minyons, enquadrats en la disciplina que els serà imposada per qui, com a més digne assenyalarà la Pàtria, l'exèrcit dels patriotes catalans avançarà, august, pel camí de la victòria. Flama entre flames, cor entre cors, cada català encendrà el seu en l'amor de tots. I quan el cor de la Pàtria serà una suma de tots els cors catalans, i la voluntat de la Pàtria serà integrada de la voluntat de tots: qui gosarà oposar-se a la força temible d'un geni nacional que, en la plenitud d'un diví recobriment reclamarà la seva llibertat?

Per la recatalanització dels cognoms

Per alguns s'ha intentat, intermitentment i amb no gaire eficàcia, retornar els cognoms catalans a llur puresa primitiva. Hi ha qui, pel seu compte, ha donat al seu cognom propi la grafia corresponent. Hi ha qui, corrector de català, de publicacions del país, ha estès la seva tasca als cognoms que li venien sota ploma, donant-los llur expressió exacta. Tot això, molt lloable, quasi no ha estat percebut per la generalitat dels catalans. Molts d'ells, de cognom catalaníssim, continuen escrivint-lo malament, tot i essent patriotes íntegres i actuant correctament com a tals en tots els afers de la vida civil. Només una minoria exígua ha rectificat la grafia falsa del seu cognom, depurant-lo i retornant-li el bell caient original que tot sovint havia perdut només en el traspass d'una generació.

No fa pas molt temps que un patriota eminent escriví un article parlant de la recatalanització dels cognoms. Érem, però, en uns dies de catalanisme teòric; gairebé s'havia convingut tàcitament que l'ideal catalanista res no tenia que veure amb la seva realització pràctica, i que les reveries sentimentals d'un patriota català no s'havien de moure per res de la categoria de somnis... Una cosa era l'ideal català i l'altra... la política; una cosa era la llengua catalana i l'altra... la política; una cosa era la bandera nacional i l'altra... la política; una cosa era llibertat de Catalunya i l'altra... la política; una cosa era la mateixa Catalunya, real i tangible, i l'altra... la política. Davant del fúlgid ideal dels patriotes purs, que semblava alçar-se imponent com la mar en revolta, al política bastí una diga infranquejable.

Sembla que el catalanisme s'ha endinsat pel viarany de les realitzacions. Estimar la llengua, des d'ara, no vol dir lloar-la sinó, molt simplement, usar-la. Exultar la bandera, no vol dir dedicar un poema, sino plantar-la allà on pertoca, immediatament, elevant-la

25 CTS.